

28. března 1914 se v Židenicích, v Balbínově ulici č. 47, Marii Kiliánové, zvané Maryšce, narodil syn Bohumil František Kilián. Jméno otce při zápisu do farní matriky v Zábrdovicích neuvedla. □

4. dubna byl Bohumil František Kilián pokřtěn v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Zábrdovicích za přítomnosti kmotrů Františka Hrabala, obchodníka v Brně, a Kateřiny Kiliánové, manželky Tomáše Kiliána, kancelářského sluhy v Židenicích. Zda byl oním Františkem Hrabalem budoucí otčím nebo František Hrabal st., nelze zjistit.

Bohumil Blecha, pravděpodobný biologický otec Bohumila Hrabala, po složení zkoušky dospělosti na Prvním českém státním gymnáziu v Brně nastoupil do c.k. armády. Otcovství svého syna se vzdal.

František Hrabal mladší (Francin) odešel za prací do Polné, kde nastoupil u svého strýce jako příručí Měšťanského pivovaru. Tam se za ním o rok později přistěhovala Maryška a začala pracovat také v Měšťanském pivovaru jako pomocná účetní. 7. února 1916 se Francin a Maryška vzali a 26. prosince téhož roku se „zrodil“ Bohumil Hrabal – Francin mu dal své příjmení. Ale to ještě malý Bohumil žil s babičkou v Brně, až v lednu 1918 se stěhoval do Polné k rodičům – protože, jak později řekl, Francin byl pro něj otcem:

„Skutečným otcem byl a je pro mě jen ten, kdo se o mě odmala staral, kdo mě vychovával a kdo mi dal vzdělání. A to byl Francin, nikdo jiný.“

Několik měsíců před tím, než Bohumil přesídlil za rodiči, se v září 1917 narodil jeho bratr Slávek. A netrvalo dlouho a rodina se opět stěhovala – tentokrát do Nymburka, kde byl Francin jmenován účetním tamního pivovaru. Bohumil po ukončení obecné školy opět putovat k babičce do Brna, kde se pokoušel studovat na gymnáziu, ale jeho prospěch nebyl valný, a tak přestoupil na státní reálku do Nymburku. Musí se učit víc, než někteří, ale doučí se i latinu, získá vysvědčení dospělosti a v roce 1935 zahájí studium na Právnické fakultě UK v Praze.

□ Rodí se spisovatel

Bohumil Hrabal již v době svých studií začíná publikovat drobné texty v novinách. Právnickou

fakultu nemůže dostudovat v řádném termínu, protože na podzim 1939 nacisté uzavrou české vysoké školy, a tak si vydělává jako pomocná síla u notáře v Nymburku, absolvuje obchodní kurz a pracuje jako skladník, poté jako dělník a po absolvování kurzu výpravčích, proškolení a zacvičení se stává výpravčím ve stanici Kostomlaty. Už víme, kde vzal inspiraci pro své Ostře sledované vlaky. Na dráze Hrabal zůstal do července 1945.

V roce 1946 dokončil studia práv, prošel základní vojenskou službou a poté vystřídal několik zaměstnání. Pracoval jako pojišťovací agent, obchodní zástupce drogistického zboží, po roce 1948 nakonec až do roku 1954 pracuje v SONP Kladno a píše. Všechny jeho cesty po různých profesích byste mohli najít v jeho knihách. Pět let stráví jako balič ve Sběrných surovinách a i tuto zkušenost zúročí (Příliš hlučná samota). Posledním jeho pracovním angažmá byl jevištní technik v divadle S. K. Neumanna. Následovala „volná noha“, na kterou se dal v profesi spisovatele v roce 1962.

To už měl za sebou knihy Bambino di Praga, Krásná Poldi, Skřivánek na niti (jehož vydání je ale zakázáno), Perlička na dně – za tuto sbírku povídek získává cenu nakladatelství Československý spisovatel. Své povídky publikuje v novinách, časopisech. Ostře sledované vlaky, které napíše v r. 1965, jsou úspěšně zfilmovány a získávají cenu Americké filmové akademie Oskar.

Ale dny svobody se nachylují, od roku 1971 je Bohumil Hrabal pod dohledem StB. Píše, ale jeho další povídky nevycházejí. Až v roce 1976 mohou opět vycházet (i když jen některé cenzory schválené) knihy Bohumila Hrabala – vychází kniha Postřižiny. V dalších letech potom Slavnosti sněženek, Krasosmutnění, Harlekýnovy milióny, Kluby poezie, Obsluhoval jsem anglického krále, Domácí úkoly z pilnosti.

Smutnění

Rok 1987 pro něj byl rokem smutnění. Nejprve zemřel bratr Slávek a v srpnu po dlouhé těžké nemoci manželka Eliška, s kterou prožil 31 let. Velké změny zažívá krátce nato. Přichází rok 1989, Hrabal začíná cestovat, přednáší v USA na univerzitách, Český literární fond mu uděluje medaili za osobitý vklad české literatury, je mu udělen titul zasloužilý umělec a právě v sametovém listopadu vychází jeho Příliš hlučná samota. Další roky mohou být pro Bohumila Hrabala satisfakcí za dobu, kdy nemohl publikovat. Jeho knihy vycházejí ve velkých nákladech, je čten, zván na besedy, konference, vydává sebrané spisy, získává ceny a tituly doma i v zahraničí. V roce 1997 jeho život končí 3. února ve 14.10 hodin pádem z 5. patra budovy ortopedické kliniky nemocnice Bulovka, kde se léčí.

Byl pohřben v rodinném hrobě na hřbitově v Hradištku. Ve stejném hrobě byli pohřbeni také jeho matka Maryška, nevlastní otec Francin, strýc Pepin, manželka Pipsi a bratr Slávek. Byl uložen v těžké dubové rakvi s nápisem PIVOVAR POLNÁ, jak si přál.

☐☐ *Jindra Svitáková*

Foto Hana Hamplová, zdroj: Hana Hamplova – Vlastní dílo, CC BY-SA 3.0, <https://commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=31977786>